želských (legitimovaných) potomků, resp. pokud jde o četnické osoby svobodné (ovdovělé, rozvedené), nárok zákonitých dědiců, načež v odst. 5 praví: »Jinak může býti úmrtné nebo jeho část přiznáno osobám, které prokáží, že zemřelému vystrojily na vlastní útraty pohřeb nebo jej před smrtí ošetřovaly«.

V daném případě není o tom sporu, že st-lka není vdovou po zemřelém četnickém gážistovi Rudolfu K., po němž se úmrtného domáhá, ani jeho manželským potomkem nebo zákonitou dědičkou. Může tudíž žádati za úmrtné výhradně podle předpisu § 70 odst. 5 cit. zákona, což také v žádosti své učinila a rovněž žal. úřad z tohoto předpisu vycházel. Leč ze znění tohoto ustanovení, že úmrtné nebo jeho část m ů ž e býti přiznáno, vyplývá, že zákon jím toliko zmocňuje správní úřad, aby v tom případě, že jsou dány zákonné předpoklady v odst. 5 § 70 stanovené, p o d l e s v é v o l n é ú v a h y přiznal úmrtné či nikoli, neukládá mu však povinnost, že za předpokladů těch úmrtné přiznati musí. Nezakládá proto citované ustanovení zákona pro osoby v něm označené právního nároku na úmrtné.

K tomuto výkladu nutí nejen jasné znění odst. 5 § 70 zákona č. 153/1923 Sb., nýbrž i jeho logická souvislost s ustanoveními předcházejících odstavců 2 až 4 téhož paragrafu, která dává jasně poznati, že § 70 třídí s jedné strany n á r o k vdovy, manželských potomků a zákonných dědiců četnické osoby na úmrtné, s druhé strany pouhou m o ž n o s t státní správy přiznati za jistých předpokladů úmrtné i j i n ý m osobám, než těm, které jsou v odst. 2 až 4 uvedeny. Zákon č. 153/1923 Sb. převzal tu ve příčině pozůstalých po četnických osobách zásady, které došly výrazu již v jiných zaměstnaneckých zákonech, jako na příklad v § 65 odst. 4 služeb. pragm. č. 15/1914 ř. z. nebo v § 91 odst. 5 zákona č. 76/1922 Sb. o vojenských zaopatřovacích požitcích. Nss, vykládaje pak ustanovení těchto jiných zákonů, vyslovil již v nálezech svých Boh. A 6064/26 a Boh. A 8943/30 právní názor, že z ustanovení těch nelze dovozovati n á r o k na úmrtné.

Není-li však na přiznání úmrtného podle § 70 odst. 5 zákona č. 153/1923 Sb. právního nároku, nemohlo býti tím, že žal. úřad odepřel st-lce přiznati úmrtné, vsaženo do jejích subjektivních práv, nechť se tak stalo z důvodů jakýchkoli.

Není proto nař. rozhodnutí nezákonným a jsou nerozhodny nedostatky, které stížnost řízení vytýká, protože i v tom případě, že by tato vadnost skutečně existovala, nebylo by možno přiznati st-lce nárok na úmrtné, jehož se domáhá.

Č. 12.364.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: * Jednotný příplatek k plným dietám ve smyslu odst. I. 2. usnesení ministerské rady ze dne 4. června 1920 o prozatímní úpravě cestovních požitků státních zaměstnanců při služebních cestách mimo úřední místo přísluší také k plným dietám nastupujícím na místo omezených diet ve smyslu odst. I. 1. tohoto usnesení.

(Nález z 8. dubna 1936 č. 12.140/36.)

Věc: Ing. Vladimír P. v Praze proti rozh. min. veř. prací ze 4. července 1933 o dietách.

Výrok: Nařízené rozhodnutí, pokud jde o dietu za služební cestu ze dne 10. prosince 1932, se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l vykonal 10. prosince 1932 od báň. rev. úřadu v Mostě služební cestu jako vrchní technický komisař na důl »Evžen« v Mostě a likvidoval vedle cestovného i stravné částkou 30 Kč. Doba odjezdu uvedena v účtě: 7.45 hod. Stravné toto nebylo st-li výměrem báň. hejtmanství v Praze z 31. prosince 1932 přiznáno, ježto st-l v cestovním účtě neoznačil, jak dlouho komise trvala, takže nemohlo býti přiznáno ani plné ani poloviční stravné. V odvolání st-l namítal, že trvání komise nebylo udáno nedopatřením, ale že úřad si okolnost tuto mohl zjistiti ze zápisů o komisionálním řízení a že šetření ten den skončilo o 16 hod. 20 min.

Nař. rozhodnutím bylo odvolání vyhověno potud, že úprava cestovního účtu byla zrušena a bylo vysloveno, že st-li za služební cestu 10. prosince 1932 vykonanou přísluší omezená dieta, avšak ve výši plné diety stanovené § 1 min. nař. č. 47/1874 ř. z. po jejím převedení na měnu československou, ježto důl »Evžen«, který byl cílem služební cesty, jest od úředního sídla st-lova vzdálen po silnici 1.9 km, tedy méně než 2 míle (15 km), při čemž pochůzkou překročen byl obvod 2 km od úředního sídla st-lova, a st-l také nebyl nucen při této cestě služební přenocovati. Ježto ustanovení § 1 min. nař. č. 47/1874 ř. z. nečiní nárok na omezenou dietu přislušející při vzdálenosti místa komise od úředního sídla nepřesahující 2 míle (15 km) závislým na určité době trvání úředního jednání, není třeba zjišťovati, jak dlouho služební cesta st-lova trvala. Při tom vychází žal. úřad z právního názoru, že prozatímní úpravou cestovních požitků (usnesení min. rady ze 4. června 1920) bylo ustanovení § 1 min. nař. č. 47/1874 ř. z. změněno jen potud, že při vzdálenostech cíle služební cesty přes 2 míle nebo při kratší vzdálenosti, je-li nutno přenocovati, přísluší zaměstnanci horního úřadu plná dieta s přídavkem stanoveným prozatímní úpravou, je-li však vzdálenost cíle služební cesty od úředního sídla jen 2 míle (15 km) nebo menší a není-li nutno přenocovati, přísluší zaměstnanci horního úřadu jen omezená dieta ve výši plné diety stanovené § 1 min. nař. č. 47/1874 ř. z.

Stížnost namítá, že § 1 min. nař. č. 47/1874 ř. z. sice rozlišuje mezi dietami plnými a omezenými podle toho, je-li vzdálenost místa komise větší než 15 km nebo sice menší než 15 km, ale bylo-li nutno na komisi přenocovati, poukazuje však na to, že nařízeními veškerého ministerstva č. 234/1916 č. 415/1916 a č. 522/1917 ř. z. byly povoleny mimořádné přídavky jak k plným tak k omezeným dietám, kteréžto předpisy byly usnesením min. rady z 11. února 1919 změněny tak, že od 1. listopadu 1918 byla omezená dieta vůbec odstraněna a zavedena dieta jednotná ve výši plné diety a na místě mimořádných přídavků dle min. nař. č. 234/1916 ř. z. zaveden nový mimořádný přídavek k dietám plným, a že nyní podle usnesení min. rady ze 4. června

1920 diety s přídavkem 20 Kč zavedeným na místo všech dosavadních příplatků příslušejí státním úředníkům nikoli podle vzdálenosti cíle služební cesty, nýbrž podle délky trvání služební cesty. Je tedy na sporu otázka, v j a k é v ý š i přísluší st-li dieta za cestu konanou 10. prosince 1932. St-l dovolává se v té příčině usnesení min. rady ze 4. června 1920 a dovozuje, že tímto usnesením min. rady byl rozdíl mezi plnou a omezenou dietou setřen a k plné dietě přiznán přídavek 20 Kč, a to i tehdy, když jde o plnou dietu nastupující na místo omezených diet. Námitce této musil nss přisvědčiti.

Usnesením min. rady ze 4. června 1920 bylo stanoveno v odd. I.:

1. že plné diety zůstávají nadále v platnosti na místo omezených diet,

2. že všechny dosavadní přídavky k dietám se zrušují a na místo nich povoluje se k plným dietám jednotný přídavek 20 Kč pro všechny hodnostní třídy.

Diety tyto příslušejí za celé kalendářní dny, za jejich části jenom, činí-li nejméně 8 hodin. Za části kalendářního dne kratší 8 hodin, ale trvající aspoň 4 hodiny povoluje se poloviční dieta.

3. Za každou noc, kterou byl úředník nucen ztráviti na služební cestě mimo úřední místo, dostane se k dietě příplatku 10 Kč.

Usnesení toto odstraňuje rozdíl mezi dietami plnými a dietami omezenými, a ježto odstavec I. 2. cit. usnesení nerozeznává mezi p l n ý m i dietami, které podle příslušných ustanovení již původně jako plné diety byly normovány, a plnými dietami, které podle odst. I. 1. nastupují na místo diet omezených, nutno usnesení tomuto rozuměti tak, že příplatek podle odst. I. 2. přísluší k plným dietám vůbec, ať již jde o plné diety původně normované, ať o plné diety nastupující na místo diet omezených. Pro úsudek tento svědčí dále jednak úvaha, že podle odst. I. 3. přiznává se k dietám příplatek za noc (10 Kč) a že by tedy vzhledem k tomu, že podle ustanovení § 1 min. nař. č. 47/1874 ř. z. plná dieta v případě nutnosti přenocování přísluší i při vzdálenostech menších než 15 km, z důvodu přenocování byla poskytována výhoda dvojí, jednak i další úvaha, že podle nařízení min. financí ve shodě se zúčastněnými ministerstvy č. 234/1916 ř. z., resp. nařízení č. 415/1916 ř. z. a č. 522/1917 ř. z. byly i o m e z e n é diety zvýšeny o percentuální příplatek 30%—50%, na jehož místo nastoupil podle usnesení min. rady z 11. února 1919 příplatek 50—100%, a že se nelze domnívati, že by usnesení min. rady ze 4. června 1920 bylo mělo v úmyslu diety tyto snížiti na míru bývalých plných diet bez příplatku.

Z usnesení min. rady ze 4. června 1920 nelze nikterak dovoditi, že by bylo chtělo dosavadní zákonné předpisy o dietách rušiti, také z něho nelze dovoditi, že by chtělo rozlišovati mezi různými úpravami platnými pro jednotlivé kategorie státních zaměstnanců, a stanovilo-li pro státní zaměstnance určité jednotné výhody, nutno je chápati tak, že vláda chtěla státním zaměstnancům za předpokladů v usnesení tom stanovených a bez ohledu na to, co jest ustanoveno v předpisech dřívějších, na výhody ty přiznati právní nárok.

Uplatňoval-li tedy st-l nárok na dietu podle cit. usnesení min. rady, a přiznává-li usnesení to nárok na dietu s přídavkem 20 Kč bez ohledu

na to, zda jde o plnou dietu od původu normovanou či o plnou dietu nastupující na místo diet omezených, pak ovšem měl žal. úřad, když st-l nárok svůj uplatňoval právě za předpokladů v usnesení tom normovaných, nárok st-lův posouditi podle tohoto usnesení min. rady a posouditi nárok ten nikoli podle vzdálenosti místa komise, nýbrž podle délky jejího trvání ve smyslu odst. I. 2. cit. usnesení.

Ježto nař. rozhodnutí, pokud jde o dietu za služební cestu z 10. prosince 1932, není s usnesením tím ve shodě, bylo nař. rozhodnutí, jak se stalo v enunciátě, podle § 7 zákona o ss zrušiti pro nezákonnost.

Č. 12.365.

Stavební právo: I. Komisionální řízení o polohových plánech podle § 4 mor. stav. řádu jest určeno pouze k projednání námitek již dříve včas a řádně uplatněných. — II. Okolnost, že ustanoveními polohového plánu budou někteří majitelé pozemků omezeni ve stavebních disposicích svými pozemky, nečiní ještě ustanovení polohového plánu nezákonnými. — III. Plán polohy podle § 2 mor. stav. řádu má se týkati jen regulací, jichž nyní již zapotřebí je nebo v blízké budoucnosti bude. — IV. Disposice polohového plánu lze nahraditi jinými, jež jsou účelnější, i bez předpokladu změny faktických poměrů.

(Nález z 8. dubna 1936 č. 12.302/36.)

Věc: Eduard T. a spol. ve Zlíně (adv. Dr. Karel Zicha ze Zlína) proti rozh. min. veř. prací z 20. září 1936 (za zúč. město Zlín adv. Dr. Jaromír Růžička z Prahy) o částečném polohovém a regulačním plánu města Zlína.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 18. srpna 1932 schválil zem. úřad v Brně, vyslechnuv zem. výbor, podle § 4 mor. stav. řádu předložený změněný polohový a regulační plán města Zlína, a to trati »Strhanec« v úseku ulice Zahradní a Malenovské, jakož i dílčí polohový a regulační plán na zvětšení a úpravu Masarykova náměstí, jeho nejbližšího okolí a prostranství před kostelem v ulici Kostelní. Odvolání proti tomu podaná byla nař. rozhodnutím zamítnuta, resp. odmítnuta. O stížnosti uvažoval nss takto:

Ludmila H. a Marie J. vznesly ve 4týdenní lhůtě, po kterou plány podle § 4 stav. řádu k veřejnému nahlédnutí byly vyloženy, námitky toho obsahu, že navrženou regulací podle usnesení městské rady z 24. února 1931 ztrácejí všechny domy na své ceně a že nemůže býti úmyslem městské rady, aby někteří občané byli zkracováni na svých právech a majetku, při čemž poznamenaly, že jejich dům čp. 186 tvoří opěrný bod pro budoucí zaměstnání dětí st-lek.

V nař. rozhodnutí prohlásilo min. veř. prací, že tyto v námitkovém řízení přednesené námitky nepostačují k vyvrácení oprávněnosti regulačních úprav, ježto k námitkám povahy soukromohospodářské možno